

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 25/2013
27.05.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Анђелке Станковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Љ., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 830/12 од 24.03.2013. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 од 09.07.2012. године, у седници већа одржаној на основу члана 422. став 3. ЗКП, дана 27.05.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 830/12 од 24.03.2013. године, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 од 09.07.2012. године и Другог општинског суда у Београду К. 1897/03 од 14.06.2005. године, тако што Врховни касациони суд на основу члана 354. тачка 3. ЗКП, према окривљеном М.Љ.

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

да је:

дана 15.08.2003. године, на магистралном путу ..., на контролном пункту ОУП ..., употребио као праве лажне јавне исправе – саобраћајну дозволу серијског броја ... у којој су унети подаци да је ималац возила марке ... са бројем шасије ..., са бројем мотора ..., Д.С. и регистарских таблица ..., као и приватну исправу овлашћење за управљање моторним возилом на своје име, где се као давалац пуномоћја наводи Д.С., а пуномоћје оверено 14.07.2003. године у Основном суду у Никшићу, иако је могао знати да су наведене исправе лажне, па је на употребу истих и пристао, с обзиром да никад није прибавио возило нити познаје Д.С., а које исправе је прибавио дана 15.08.2003. године од НН лица по имену И., испред мотела ..., а употребио их наведеног дана приликом контроле службених лица ОУП-а Пријепоље

- чиме би извршио кривично дело фалсификовања исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије.

На основу члана 197. став 1. ЗКП-а, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду К. број 1897/03 од 14.06.2005. године окривљени М.Љ. оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу дежурног истражног судије тог суда Ки. бр. 1440/03 од 16.08.2003. године који му се рачуна од 15.08.2003. године, када је лишен слободе па до 30.09.2003. године када је пуштен на слободу. Истом пресудом окривљени је обавезан да том суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 11.000,00 динара а на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 од 09.07.2012. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Љ. и првостепена пресуда је потврђена.

Републички јавни тужилац је против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 од 09.07.2012. године подигао захтев за заштиту законитости Ктз. број 830/12 од 24.03.2013. године због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 2. ЗКП и члана 354. тачка 3. ЗКП, у вези члана 103. тачка 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев као основан и преиначи другостепену пресуду тако што ће према окривљеном одбити оптужбу због наведене повреде кривичног закона.

Врховни касациони суд је, пошто је поступио у смислу члана 422. став 3. ЗКП, одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Врховни касациони суд налази да су другостепеном пресудом повређене одредбе члана 369. тачка 2. ЗКП-а, у вези члана 354. тачка 3. ЗКП и члана 95. став 1. тачка 4. ОКЗ, на истоветан начин прописано сада у члану 103. тачка 5. КЗ.

Из списка предмета се утврђује да је окривљени М.Љ. пресудом Другог општинског суда у Београду К 1897/03 од 14.06.2005. године оглашен кривим и осуђен због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије.

Надаље, из списка предмета произлази да је бранилац окривљеног првостепену пресуду примио 04.07.2005. године и против ње изјавио жалбу

другостепеном суду дана 13.07.2005. године као и да је првостепену пресуду, приликом покушаја достављања окривљеном, примила његова „снаха“ дана 19.07.2005. године. Након тога, списи предмета су на основу наредбе председника већа од 13.10.2011. године достављени другостепеном суду ради одлучивања о жалби браниоца окривљеног, те је Апелациони суд у Београду дана 09.07.2012. године донео пресуду Кж1 5085/11 којом је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Дакле, од 19.07.2005. године, када је последњи пут покушано достављање првостепене пресуде окривљеном од стране првостепеног суда па до дана 13.10.2011. године када је донета наредба да се списи доставе другостепеном суду и до 09.07.2012. године када је донета другостепена пресуда, протекао је период дужи од пет година, а да за то време није извршена ниједна процесна радња која би била предузета ради гоњења окривљеног због предметног кривичног дела, па је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења.

Наиме, за кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези ст.1. КЗ РС, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен првостепеном пресудом, прописана је казна затвора од три месеца до пет година, а одредбом члана 95. став 1. тачка 4. ОКЗ предвиђено је да се кривично гоњење не може предузети кад протекне пет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко три године - релативна застарелост кривичног гоњења (што је прописано и одредбом члана 103. тачка 5. КЗ).

Имајући у виду да одредба члана 96. став 3. ОКЗ (члан 104. став 3. КЗ) прописује да се застарелост прекида сваком процесном радњом која се предузима ради гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, то је по налажењу овог суда, услед непредузимања процесних радњи ради гоњења окривљеног због кривичног дела за које је оптужен и оглашен кривим, у периоду дужем од пет година, почев од 19.07.2005. године (када је покушано достављање првостепене пресуде окривљеном од стране првостепеног суда), наступила релативна застарелост кривичног гоњења дана 19.07.2010. године.

Поред тога, из извештаја Министарства унутрашњих послова Црне Горе Управе полиције Бијело Поље од 26.04.2013. године и извештаја Министарства унутрашњих послова Црне Горе Управе полиције – Сектора криминалистичке полиције број 245/13-13750 од 29.04.2013. године произлази да окривљени М.Љ. у времену док је текао рок застарелости није учинио исто тако тешко или теже кривично дело, то се, будући да није било околности које утичу на обуставу или прекид застарелости кривичног гоњења учиниоца који би продужили време за наступање застарелости, основано захтевом за заштиту законитости указује да је другостепени суд повредио кривични закон из члана 369. тачка 2. ЗКП у вези члана 354. тачка 3. ЗКП и члана 95. став 1. тачка 4. ОКЗ (члан 103. тачка 5. КЗ). Наиме, пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 донета је 09.07.2012. године, када је већ наступила релативна застарелост кривичног гоњења дана 19.07.2010. године, па је Апелациони суд у Београду правилном применом кривичног закона био дужан да у жалбеном поступку преиначи првостепену пресуду и на основу члана 354. тачка 3. ЗКП према

окривљеном одбије оптужбу за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим.

Имајући у виду да другостепени суд то није учинио, већ је првостепену пресуду потврдио на тај начин је учинио повреду закона из члана 369. тачка 2. у вези члана 95. став 1. тачка 4. ОКЗ на штету окривљеног М.Љ.

С обзиром на напред наведено, Врховни касациони суд је отклањајући учињену повреду закона, преиначио правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 5085/11 од 09.07.2012. године и Другог општинског суда у Београду К 1897/03 од 14.06.2005. године, те је на основу члана 354. тачка 3. ЗКП, према окривљеном М.Љ. одбио оптужбу за кривично дело фалсификовања исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

С обзиром да је овом пресудом одлучено да се оптужба према окривљеном одбије то је на основу члана 197. став 1. ЗКП одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 425. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа
- судија
Јанко Лазаревић,с.р.